

измръзналиятъ гладенъ Тони се радва за тебе. Тони, навѣрно, скоро ще умре, но и въ прѣдсмъртния си часъ, той ще се радва, че Пиетро е на добро мѣсто.

И като помилва още еднажъ мечката, той тръгна люшкайки се по пѣтя. За него нѣмаше другъ пѣтъ, освѣнъ оня, що води къмъ грозната, гладната смъртъ.

Директорътъ изгледа нещастния мечкарь още еднажъ. Помисли малко, па извика:

— Тони! хей Тони! Кждѣ ще идешъ сега безъ мечка? Какъ ще се прѣхранвашъ?

— Отивамъ да умра, господарю.

— Стига, бързо и живо го прѣкжсна стопанинътъ на звѣрницата. Нѣма защо да мрете.

И като го хвана за рамото, той го погледна право въ лицето.

— Изслушайте ме, каза му той — азъ отдавна търся единъ помощникъ, който обича животнитѣ. Мисля, че васъ ви бива за това.

Тони трепна и нѣколко минути не проговори нито дума, а послѣ блѣднитѣ му бузи се зачервиха, очитѣ му блѣснаха и той каза горешо:

— Какъ, да работя тукъ въ градината?! Да се грижа за всичкитѣ тѣзи животни и... да живѣя съ Пиетро?

Стопанинътъ кимна съ глава. Лицето на Тони се засмѣ.

— О! Това е много, много хубаво за мене!
— извика той.

А мечката, като чу веселия му гласъ, който не бѣше слушала отъ дълго врѣме, се изправи на задни крака, тури прѣднитѣ си ржцѣ на рамѣнитѣ на Тони и го близна право въ устата.